Begeerte naar het Leven

Lezen: Filippensen 3: 1-14

Tekst: Filippensen 3: 10-11

Zingen:
Ps. 89: 19
Ps. 119: 34
Ps. 56: 5, 6
Ps. 42: 1
Ps. 138: 4

Geliefde gemeente, de Heere Jezus Christus is opgestaan. Alles spreekt ervan. Paulus schrijft: als dat nu niet gebeurd zou zijn, dan zou alles tevergeefs zijn geweest. Dan zou er geen kerk zijn, dan hadden we hier vanmorgen niet gezeten, zou er geen Bijbel zijn geweest, zouden je zonden niet eens vergeven kunnen worden. Alles tevergeefs. Je wilt er niet aan denken dat Christus' opstanding geen werkelijkheid zou zijn. Het leven zou dan toch gekenmerkt worden door die oude slogan: *carpe diem*, pluk de dag, leef je leven. Want als je sterft, is alles over en uit. Dan zou er geen geloof, hoop en liefde zijn. Dan zou de duisternis alles hebben doortrokken.

Maar Christus is opgestaan. En het is God Zelf die getuigenis heeft gegeven door op die Paasmorgen het graf te openen. Hij heeft getuigenis gegeven door niet alleen dat graf te openen, maar ook Zijn eigen Zoon uit de dood op te wekken. Heel Gods Woord spreekt over de opstanding van de Zaligmaker van zondaren. En daarbij hoort waar Gods Woord ook over spreekt, en waar eigenlijk alles van doortrokken is: dat alles spreekt van die dag die gaat komen. Die dag dat Christus uit de hemel, op de wolken van de hemel, zal komen om te oordelen de levenden en de doden. Dat zal voor degene die de Heere mogen kennen en vrezen een dag van het ware leven zijn. De kracht van de opstanding doortrekt de adem van de levendgemaakte ziel.

Gemeente, dan komt die vraag naar u en naar jou toe: Is er nu verlangen naar dat leven? Verlangt u, zoals onze tekstwoorden het zeggen en Paulus het zo vaak in zijn brieven laat terugkomen, verlang jij naar dat Leven met de Zaligmaker van zondaren, Die opgestaan is uit de dood? We schrijven onder onze tekstwoorden: *De begeerte naar het Leven*. En daarbij drie gedachten. We volgen de tekst op de voet.

1. Verlangen naar de kracht van Christus' opstanding.
2. Verlangen naar de gemeenschap van Zijn lijden.
3. Verlangen naar de wederopstanding der doden.

1. Het verlangen naar de kracht van Christus' opstanding

Die vraag kan op je afkomen: Hoe kan je weten of je Jezus Christus kent? Ken ik de levende Christus? We kunnen elkaar in de kerk vele vragen stellen, maar deze vraag, stellen we die wel eens aan elkaar? Of komen we die niet veel tegen? Het niet apart daar het juist om deze vraag moet gaan? Want Paulus vindt dit een essentiële vraag. In vers 8 heeft hij alles schade en drek leren achten. Hij heeft alles overboord gegooid om de kennis van de uitnemendheid van Christus Jezus, zijn Heere. Dat is de kern, de kern van het geestelijke leven voor Paulus. Zonder kennis van Jezus Christus is er geen geestelijk leven. Christus heeft het immers gezegd: *Want wie in den Zoon*

gelooft, die heeft het eeuwige leven; en wie den Zoon niet gelooft, die zal het leven niet zien, maar de toorn Gods blijft op hem. Gods Woord laat het ons zien dat het geestelijke leven alles te maken heeft met de kennis van Christus Jezus.

Een wezenlijke vraag: Hoe kan je weten of je Christus kent? Want als je Hem niet kent, dan sta je straks overal buiten. En als je Hem mag kennen, dan zal je ingaan in de heerlijkheid, de heerlijkheid van de opgestane Christus. Paulus wil juist in dit tekstgedeelte het ons duidelijk maken. In vers 2 spreekt Paulus over de honden. De honden, dat zijn degenen die de gelovigen, de bekeerde heidenen, opnieuw willen belasten met de wet van God. Ze willen hen met de wet om de oren slaan: dit moet je doen, dat moet je doen, zo kom je dichter bij God. Paulus zegt: dat zijn nu honden. En honden kunnen zomaar bijten. Een sterke benaming, want Paulus weet wat het zelf is. Hij spreekt uit eigen ervaring: ik ben niet dichter bij de zaligheid gekomen met die leer, door de wet op de punt en de komma te volgen, want ik had alles verzondigd. Ik kan het niet.

Paulus schrijft: toen hij stierf aan de wet, werd Christus aan hem geopenbaard. Want het einde van de wet is Christus. Wie het niet over Christus heeft, die heeft het over de werken, met alles wat je zou moeten doen. En Paulus zegt: daar ben ik nu aan gestorven. Ik ben gestorven aan al die werken om daarmee rechtvaardig te zijn voor God. Daar ben ik mee onderuit gegaan. Ik ben gestorven aan mezelf, aan mijn eigen rechtvaardigheid. Dat moment, toen hij Christus tegenkwam in zijn leven, zegt Paulus in vers 9: *Niet hebbende mijn rechtvaardigheid, die uit de wet is, maar die door het geloof van Christus is, namelijk de rechtvaardigheid, die uit God is door het geloof.* Dat is Paulus' leven geworden. Dat is de adem die Paulus' leven doortrekt: het einde van de wet.

En wat volgde dan? *Opdat ik Hem kenne.* Dan zegt u nu? Nu snap ik het niet. Paulus, je zegt Hem te kennen. En net vertelde je ons nog dat de honden je van Christus willen afhouden, dat ze je aan het werk zetten. En Paulus, je vertelde net nog dat je de rechtvaardigheid in Christus hebt leren kennen, toen je aan het einde van de wet kwam, toen je aan je eigen kunnen stierf. Toen heb je, zeg je zelf, Christus door het geloof mogen omhelzen. En dan zeg je nu: *Opdat ik Hem kenne.* Dat kan verwarrend zijn, gemeente.

Misschien als ik de Engelse benaming daarbij noem: *That I may know*. In het Grieks staat het er zo, wat de Engelse vertaling wat meer benadrukt: het doel om Hem te kennen. En voelt u dan dat er langzaam een antwoord vormt op die vraag hoe je Christus kent? Er komt een honger en een verlangen om meer en meer van Jezus Christus te leren kennen. Dat is wat Paulus ons hier vanmorgen voorhoudt: *Opdat ik Hem kenne.* Met het doel meer en meer van Hem te kennen. Dan proeft u hier dat verlangen waar Paulus hart naar uitgaat. De vrucht van de rechtvaardigheid uit het geloof, dat is het gevolg van die eerste kennis van Christus. Toen Christus in mijn leven werd geopenbaard, kwam er een diep verlangen om meer en meer van Hem te kennen. Wanneer je een preek hoort waar Christus niet centraal staat, dan geeft dat verdriet. Want Hij is dan je leven geworden, toch? *Opdat ik Hem kenne.* Is dat nu ook jouw verlangen geworden? Het verlangen, als je nog zo weinig weet, toch meer van Hem te leren kennen?

Op de opstandingsmorgen was het Maria Magdalena, helemaal in haar gedachten vastgelopen. En we lezen daar, in dat gedeelte, niet over de naam van de Heere Jezus. Waarom niet? Het is voor haar logisch. Het gaat om Hem, haar Meester. In al dat verdriet proef je bij Maria het verlangen dat in haar hart leeft. En dat merk op het moment dat de Heere Jezus tegen haar begint te spreken. Ze kijkt Hem nog niet eens aan. Maar dan, als ze zich omdraait en Hij tot haar spreekt, komt dat hele tere *Rabbouni, Meester,* over haar lippen. En dat zie je bij iedereen op die Paasmorgen. Dat verdriet en toch een verlangen om meer en meer daarvan te weten: wat is hier gebeurd, opdat ik Hem mag kennen, met alles wat Hij gezegd heeft.

Johannes was de eerste op die Paasmorgen. Toen hij in het graf stond en die doeken daar zo verspreid zag liggen, staat daar een woord dat hij ging geloven. Hij had Christus nog niet gezien. Maar dat verlangen kreeg weer grip op zijn hart. Het ging naar zijn Meester uit. En dan de avond, die Emmaüsgangers: *Was ons hart niet brandende in ons, als Hij tot ons sprak op den weg, en als Hij ons de Schriften opende?* In die onbekendheid gingen die harten branden tot Christus. En dat merk je ook in die uitroep als die Emmaüsgangers dan weer in Jeruzalem komen in die zaal. Dat ze zeggen: Hij is opgestaan! En dat er gelijk wordt gezegd: Ja, maar Hij is ook aan Petrus verschenen. Daar in die Paaszaal kwam het tot een uitbarsting waar je toch dat verlangen proeft: *Opdat ik Hem kenne*.

Toen Paulus de Heere Jezus leerde kennen als de rechtvaardigheid, de rechtvaardigheid waarmee hij voor Gods Aangezicht kon bestaan, kreeg Paulus heel de zaligheid geschonken. God geeft niet een klein beetje. God is geen karige God. Hij schenkt alles. Maar dat wil nog niet zeggen dat, als we Christus omhelzen en alles ontvangen hebben in Christus wat voor dit en het toekomende leven nodig is, je het allemaal beseft en dat je de inhoud ten volle begrijpt van wat we in Christus hebben. Maar dat je meer en meer Hem wil leren kennen, dus meer en meer afdaalt.

Ik hoorde in de voorbereiding een voorbeeld. Misschien zitten hier mensen die in de bouw werkzaam zijn. Als een man van zijn vrouw een gereedschapskist krijgt, zit er vaak een blaadje bij met alles wat erin zit. En dan zie je ze lezen: het zit er allemaal in. Maar wat moet er nu gebeuren? Dan moet die man die gereedschapskist opendoen. En om dat gereedschap te gaan gebruiken, moet hij het een voor een eruit halen. Ja, en als hij dan aan het werk is en hij heeft een stuk gereedschap in zijn handen, dan kan er zomaar een glimlach op zijn gezicht komen: dit heb ik van mijn lieve vrouw gekregen. Dat je daaraan mag denken: dit heb ik niet zelf gekocht, dit heb ik gekregen.

Geestelijk is dat nu ook zo, gemeente. Wat ik toen van Christus heb leren kennen, wat Christus schonk door het geloof te leren kennen, dat pak je uit. Je gaat, wanneer Christus dan in het leven gaat werken, er steeds meer van zien. De kennis van zonde, bijvoorbeeld. Die weken sprak ik een man naar aanleiding van de preek. Die had uit de gereedschapskist een grote, grove hamer gepakt. En hij moest er iets inslaan, maar hij sloeg mis en alles ging kapot. Toen moest hij aan deze preek denken. Want ik noemde de kennis van je zonde. Toen hij dat boeltje stuk maakte met die hamer, sloeg het bij hem naar binnen: ik heb de boel stuk gemaakt. En hij had met die hamer in zijn handen gestaan, als een grote vernieler door zijn zonde.

Daar bleef het niet bij. Want Christus schenkt ook Zijn liefde. Dat je iets gaat zien, dat Christus Zich naar zo'n vernieler omziet. Dat Christus dus die weg van het lijden is gegaan, allereerst met liefde tot Zijn Vader, maar ook liefde voor zulke vernielers. En dat Hij daarom aan dat kruis van Golgotha is genageld. Dan krijg je meer kennis van Zijn offer: *Ik voor u, daar gij anders de eeuwige dood zou moeten sterven*. Dat grote offer voor zo'n vernieler. En Zijn genade, dat Hij dat nu voor mij overheeft. Je kan het toch niet bevatten dat Hij nu voor mij uit de dood is opgestaan na dat verschrikkelijke in die verlatenheid van Golgotha. Hij is opgestaan. En Zijn ontferming, dat Christus Zich nu zo over zo'n eentje wil ontfermen. Als Bartimeüs die aan de weg zat: *Zone Davids, ontferm U mijner*. Christus liet hem komen en Hij ontfermde Zich. En de diepe genade, daar raak je nooit, nooit de diepte van. Voor mij. Voor mij. En dat nu in het geloof te leren gebruiken. Is dat nu niet het Paasevangelie? Het doel om meer van Hem te kennen. Is dat nu uw en jouw verlangen?

Die vraag: Kent u, ken jij Jezus Christus? Het is een vraag waar een antwoord op moet komen, linksom of rechtsom. Een antwoord moet er komen. Ik herinner me de tijd dat ik nog als consultant werkzaam was, dat ik een keer op kantoor was. Het was tijdens de lunch en ik stond met een

dienblad in de rij om te eten. Een collega stond achter me en midden in de rij vroeg hij mij, heel direct: Ken jij Jezus Christus? U begrijpt wel dat dat dienblad bijna uit mijn handen viel. Op een plek waar ik het niet verwachtte, zo'n directe vraag. Maar één ding wist ik wel: daar moet een antwoord op komen. Je kan niet wegduiken met een smoesje, helemaal niet in een bedrijf waar veel christenen werkten. En ik zei: Ja, door genade mag ik ja zeggen, maar ik ken er steeds minder van. We zijn bij elkaar gaan zitten en hebben toen over de kernzaken doorgesproken. Op dat moment werd er ook een gereedschapskist uitgepakt. En dan hoor je ook hoe het ligt in het leven van iemand anders, en de strijd die er kan zijn, en dat je dat met elkaar mag delen.

Opdat ik Hem kenne. Dat is de vrucht van de opgestane Zaligmaker: Hem kennen, Hem bevinden, Hem ervaren en kennen, waar je hart naar uitgaat. Want je hart is er volledig bij betrokken. Merkt u het in dit Schriftgedeelte hoe bewogen Paulus spreekt over zijn Zaligmaker, zijn Zaligmaker Die de vloek over de zonde heeft weggedragen? Paulus zegt dat erbij: *dat ik Hem kenne in de kracht Zijner opstanding.* En voor dat woordje 'kracht' staat er een prachtig Grieks woord, dat de jongeren zeker kennen: *dynamis*. Dynamiet. We weten wat dynamiet teweeg kan brengen als dat ontploft. Wat een mens niet kan, dat kan dynamiet wel. Zo'n enorme kracht.

Nou, gemeente, dat gebeurde er op Goede Vrijdag. Op Goede Vrijdag ging er zo'n grote kracht uit: die aardbeving, de scheuren in de rotsen, de graven die openbraken. En niet te vergeten, misschien nog wel het belangrijkste: dat in de tempel dat 10 centimeter dikke voorhangsel van boven naar beneden doormidden scheurde. Die kracht kwam er vrij. Het sterven en de dood van Christus is zo'n krachtige dood, met heerlijke gevolgen. En dat sterven en de dood van Christus heeft geldingskracht tot nu toe, ja, tot in de eeuwigheid. Gods kinderen, worstelend met hun zonden, die wenden zich tot dat bloed van Christus. En die weten en ervaren dat dat vers is, dat het reinigend is, en dat het krachtig is tot in de eeuwigheid. Daarom spreekt Paulus hier van een diepe opstandingskracht van Christus. Als de dood van Christus al zo'n kracht openbaart, wat moet dan de opgestane, levende Christus aan kracht openbaren?

Het is onmogelijk dat een dode in eigen kracht opstaat. We weten het vanuit de Schrift. De mensen keken hun ogen uit toen Christus mensen uit de dood opwekte: die jongeling van Naïn, het 12-jarige dochtertje van Jaïrus, Lazarus die al drie dagen in het graf lag. Dat Christus daar staat en zegt: *Lazarus, kom uit!* Ze stonden op door die diepe kracht van Christus. Bekeren? Ik kan me niet bekeren, maar het moet! Geloven kan ik niet, maar de Schrift zegt dat ik het moet. Heilig voor God leven kan ik niet, en toch zegt de Schrift dat ik dat moet. Ik kan niemand bekeren, toch zegt de Schrift: je moet dat doen. Maar wie kan dit wel? Jezus Christus. De kracht van Zijn opstanding. Dode mensen worden levend.

Als je daarover nadenkt, gemeente, dat is toch een diepte. Daar raak je nooit over uitgedacht. Dat grote wonder, het moet van boven gebeuren. Als je er iets van mag kennen, dan ken je ook die machteloosheid tegen al Gods geboden gezondigd te hebben. Je kan het niet, je loopt er helemaal mee vast. En dan God, Die door Christus nieuw leven geeft. U weet, dat voorhangsel scheurde van boven naar beneden. En wat zegt de Heere Jezus tegen Nicodemus? *Gij moet van boven wederom geboren worden*. Als God aan het werk gaat, dat is onweerstandelijk. Niemand kan Gods kracht in Christus tegenhouden. Alles geschiedt, gemeente, op kracht van Christus' opstanding. Dat in je hart te ervaren, dat het nieuwe leven doorbreekt, en het Pasen wordt, opdat ik Hem ken in de kracht van Zijn opstanding.

Heb jij dat verlangen? Hem te kennen in de kracht van Zijn opstanding, dat je dat nu heel je leven nodig krijgt, je zwakheid en je krachteloosheid, het van Hem te verwachten? Hij wil dat geven. En Paulus weet: in eigen kracht ga ik weer onderuit, dan vermag ik niets. Als je de Heere mag kennen en vrezen, dan weet je wel wat je in eigen kracht allemaal kan: andere goden nalopen, overspel

doen, ja, nog niet eens in de daad, maar wel met het verstand, Christus verloochenen: nee, Die ken ik niet, om er maar onderuit te komen, weglopen bij Christus vandaan, valse getuigenis spreken, stelen, begeren. Je komt jezelf toch zo vaak tegen, gemeente, met wie je bent. *Ik ben vleselijk*, zegt Paulus, *verkocht onder de zonde*.

Gemeente, *opdat ik Hem kenne in de kracht Zijner opstanding*. Daar gaat het om. Want, Heere, dan worden die handen gevouwen. Dan komt er het gebed: Heere, ik kan niet zonder Uw levenskracht leven. Mag ik nu meer en meer kennen van Uw opstanding uit de dood? *Wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods?* Maar Paulus zegt erachteraan: *Ik dank God door Jezus Christus, onzen Heere.* De opgestane Levensvorst, de Almachtige. Zijn kracht te kennen en daaruit te leven. Is dat nu uw en jouw verlangen? Gaat het hart daar nu voor kloppen, juist in de onmogelijkheid dat je zegt: ik kan niet anders, ik heb Hem nodig in mijn leven?

2. Het verlangen naar de gemeenschap van Zijn lijden

Dan komt er nog een ander verlangen waar Paulus van spreekt, de tweede gedachte: Paulus verlangt naar de gemeenschap van Zijn lijden en Zijn dood gelijkvormig te worden. We horen het zo vaak: je moet Jezus volgen, je moet doen wat Jezus zegt. Maar nu horen we van Paulus: daar hoort ook bij gelijkvormig worden aan Zijn lijden en aan Zijn dood. Ik weet niet hoe het bij u is, maar dan komen er toch gelijk vragen naar boven. Verlangt Paulus nu om een martelaar te worden? Want lijden is toch iets waar je ver vandaan wil blijven? Lijden is vernederend. Je kan er bang van worden om opgepakt te worden. Moet je daar nu naar verlangen? Moet ik er nu naar verlangen om mishandeld te worden? Moet ik er nu naar verlangen om gemarteld te worden? Moet dat nu mijn leven zijn? Moet je verlangen naar een kruis in je gezin? Moet je verlangen naar lijden in je eigen persoonlijke leven, naar een ziekte? Moet ik hier nu naar verlangen: *Opdat ik Hem kenne, en de kracht Zijner opstanding, en de gemeenschap Zijns lijdens, Zijn dood gelijkvormig wordende*?

Gemeente, laten we eens rustig gaan lezen. Want wat valt er dan op aan een woord dat in die zin staat? Gelijkvormig. Want allereerst moeten we toch zien dat het lijden van Christus uniek is. Christus, Die moest alleen de wijnpersbak treden. Jongens en meisjes weten misschien niet wat een wijnpersbak is. Als je in Frankrijk zou komen, zie je ze nog weleens staan. Dat zijn grote bakken en er zit bovenop een schijf die er opgelegd kan worden. Dan gaan die druiven erin en dan draaien ze die schijf aan. Die gaat die druiven samenpersen en dan zitten er onderaan allemaal gootjes, en dan komt het druivensap eruit. Christus moest alleen die wijnpersbak in, om tot de laatste druppel uitgeperst te worden. Toen het erop aankwam, was er niemand om met Hem de dood in te gaan. Christus alleen moest die weg van verlatenheid ingaan. Christus alleen moest buigen onder de vloek en de toorn van God. Gemeente, dat lijden was uniek. Wat geen mens kon en kan, dat kon, en deed, alleen de Mens Christus Jezus. Door het geloof leer je dat nu te bewonderen. Dus niet datzelfde lijden te ondergaan. Dat kan alleen Jezus Christus, alleen in Zijn mensheid, gedragen door Zijn Godheid, zegt de catechismus.

Want dat staat er in ieder geval niet: gelijk. *Opdat ik Hem kenne, en de gemeenschap Zijns lijdens, en Zijn dood gelijk wordende.* Nee, gelijkvormig. En dat betekent de gezindheid die Christus had en openbaarde. Waar verlangt Paulus nu naar? Paulus verlangt ernaar dat hij juist in die openbaring op Christus lijkt. Er is één ding dat Paulus zo vaak in zijn gebeden aan de Heere heeft voorgelegd: Heere, U weet dat ik zo hard ben geweest. En U weet dat ik zo vaak opstandig ben. En U weet dat ik bij de minste tegenstand opstandig wordt of dat ik vurig word. En U weet dat ik mezelf zo graag verdedig. Maar dat ik nu Christus gelijkvormig mag worden. Heere, ik verlang ernaar om meer op Uw Zoon te lijken, dat ik iets van de gezindheid van Christus mag hebben. Toen Christus uitgescholden werd, schold Hij niet terug. Toen Christus geslagen werd, sloeg Hij niet terug. Toen

er allerlei onwaarheden over Hem werden genoemd bij Kajafas, Herodes en Pilatus, zweeg Hij. Ja, Hij begon te spreken toen Gods eer, de eer van Zijn Vader, in het geding kwam.

Dat is nu de gezindheid van het lijden van Christus. Christus, Die moest die beker van Gods toorn tot de laatste druppel leegdrinken. Hij had gebeden of die drinkbeker Hem voorbij mocht gaan, maar Hij wist ook: *Uw wil geschiede.* Die gezindheid, die gelijkvormigheid, wil Paulus graag leren kennen. Dat als de Heere hem nu een beker aanreikt om te drinken, dat hij dan kan volgen zonder klagen. Heere, bewaar me voor opstand. Heere, bewaar me voor mezelf. Omdat ik Hem ken en de gemeenschap aan Zijn lijden en Zijn dood gelijkvormig word. Paulus zei: ik kan het zelf niet, daar heb ik nu de Heere voor nodig.

Lijden, dat is niet iets wat een mens wil. We willen toch het liefst het lijden buiten de deur houden. Dat we ook onze ogen en oren kunnen sluiten voor het lijden. Maar juist de gemeenschap aan Zijn lijden te mogen hebben, en dat ik het lijden kan dragen op het moment dat het op mij afkomt. De Heere Jezus Zelf heeft daar iets van gezegd in Lukas 9 vers 23: *Zo iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf, en neme zijn kruis dagelijks op, en volge Mij.* Als nu de Meester door het kruisdragen naar de heerlijkheid ging, moeten we leren Zijn voetstappen te drukken, gemeenschap aan Zijn lijden te krijgen. Moeite, verdriet, zorgen, verdrukking, het komt erbij.

En als je nu hier vanmorgen de mensen zou aanspreken: Wilt u naar de hemel? Dat wil iedereen, zelfs in de kerk als we dat vragen. Maar is het niet zo dat als we het prijskaartje lezen, dat kost mij te veel, en we hangen het weer terug? Dan haken toch de meesten af, dat willen ze niet. Zijn wij, u, jij en ik bereid met het verlangen om Hem te kennen in de gemeenschap aan Zijn lijden, en daarin te mogen delen door de kracht van Christus' opstanding? Daar verlangt Paulus naar, om aan dat lijden van Christus en Zijn dood gelijkvormig te worden.

Misschien is hier vanmorgen iemand die lijdt. Dat kan zijn dat ouders niet zijn zoals ze moeten zijn, of ouders die lijden onder de kinderen omdat ze daar stevig op een andere manier in zitten, of dat u lijdt in uw huwelijk, lijdt in de werksfeer. Paulus vraagt in die gezindheid van Christus te kennen: Leer mij nu om ermee om te gaan, dat ik nu inzicht krijg in dat lijden van Christus, opdat ik het dan ook zelf zo mag doen. Ook als we worstelen met de wegen van de Heere, als er spanning zit op: *dat ik Hem kenne, en de gemeenschap Zijns lijdens, Zijn dood gelijkvormig wordende.* Het kan alleen vanwege de opstanding van Christus uit de dood. Het is Pasen geworden opdat we achter Hem aan zouden gaan en door Christus goede gedachten van God mogen hebben.

Tegenslag op tegenslag. En wat heeft Christus u en jou en mij geleerd? Dat volmaakte gebed: *Onze Vader, Die in de hemelen zijt*. En het was in de voorbereiding, gemeente, op die catechismuszondag, dat ik dat voor het eerst ontdekte. Ik heb altijd gehoord: je mag ermee naar de Heere gaan, want Hij heeft recht krachtens de schepping op uw en jouw leven. Helemaal waar. Maar uit een hele oude catechismusverklaring kwamen zinsneden naar voren die mij enorm raakten. Als Christus ons dit gebed leert, dan brengt Hij God naar ons toe. Dat God zo dichtbij wil komen! *Onze Vader, Die in de hemelen zijt.* Christus brengt Hem Zelf dichtbij. En merkt u dan, als je dat ziet in het licht van de dood van Christus gelijkvormig te worden, wat dat voor een uitwerking heeft?

Christus aan het kruis van Golgotha, uren van langzaam sterven door de marteldood en uitputting. Paulus zegt niet: ik wil voor de vloek betalen. Waarom zegt Paulus dit nu? Dat zijn oude mens aan het kruis gaat, dat zijn oude mens gekruisigd zal worden. Al die zonden moeten aan het kruis. Er mag niets van overblijven. Die zonden moeten afsterven. Dat is die dagelijkse bekering: afsterven aan je eigen wil, aan je eigen kunnen. En wat blijft er dan over? Heere. w*at wilt Gij, dat ik doen zal?* Paulus zegt: de kracht van Christus' opstanding, die gaat zich openbaren in het volgen. Als dit

mijn weg is die U voor mij neerlegt, dan zal ik volgen. En door die opstandingskracht zal ik ook gehoorzaam worden. Leer mij volgen zonder klagen, Vader, wat U doet, dat is niet verkeerd, nee, dat is goed.

Zijn er zo opstandingsgetuigen onder ons vanmorgen, omdat u dat geleerd hebt, stapje voor stapje, Zijn voetstappen te drukken? Niet meer op jezelf te zien, want die oude mens moet aan het kruis. Maar achter Hem aan. En dat geeft nog een verlangen, gemeente.

3. Het verlangen naar de wederopstanding der doden

De derde gedachte: Paulus spreekt: *Of ik enigszins moge komen tot de wederopstanding der doden*. Kruisdragen, weet u wat dat nu met zich meebrengt? Dat je omhoog mag zien. Een christen is gericht op de toekomst. Hij leeft naar de toekomst, hij denkt aan de toekomst. Wij zijn ook met de toekomst vaak bezig. Misschien heeft u al de ledenvergadering gehad, dan komen al de financiële stukken, dan staat daar rechts altijd zo'n kolommetje: begroting, hoe de ontwikkeling zal zijn in dit jaar. Zo wordt het hier niet bedoeld met die toekomst. Want het hart van de christen, dat ligt bij de wederopstanding der doden. En dat zegt u, als u de kanttekeningen bij u hebt, dan staat daar dat prachtige zinnetje: namelijk de zalige opstanding der rechtvaardigen, en daardoor tot de eeuwige heerlijkheid en gelukzaligheid.

De christen ziet uit naar de Jongste Dag, de dag dat Hij komt, Christus Jezus, op de wolken van de hemel om te oordelen. Daar is een christen mee bezig, die gaat ernaar uitzien: mijn Meester zal komen. En dat ze dan met een verheerlijkt lichaam en een verheerlijkte ziel God Drie-enig, zullen verheerlijken. Met zo'n uitzicht, met zo'n verlangen, kan je toch alles dragen. Paulus schrijft het in Romeinen 8 vers 18: *Want ik houde het daarvoor, dat het lijden dezes tegenwoordigen tijds niet is te waarderen tegen de heerlijkheid, die aan ons zal geopenbaard worden*.

Zo bidt Paulus: *Of ik enigszins mogen komen tot de wederopstanding der doden*. Waar openbaart nu de kracht van Christus' opstanding zich ook in? Dat het denken en het hart van de mens gericht wordt op de Heere. Niet meer het beredeneren van ons, maar dat je ogen op Christus gericht zijn. In Efeze 6 vindt u de wapenrusting, de wapenrusting die Christus aanreikt en zelfs nog aantrekt bij u, wil aantrekken bij u. Een wapenrusting waarmee je het slagveld op kan, de strijd aan kan gaan. Het gaat erom dat de ogen dan op Christus gericht zijn, om achter Hem aan, door die Doorbreker heen, om in Sion veilig te komen. Dat is nu zich richten op de toekomst. Dat is nu als het hart wordt vervuld met Bijbels denken, niet meer het horizontale, maar het verticale denken, altijd omhoog gericht. Want daar is Christus, de opgestane Christus aan de rechterhand van God de Vader.

Bijbels uitzien, denken waar het hart naar uitgaat, naar een nieuwe hemel en een nieuwe aarde. Het verlangen *of ik enigszins mogen komen tot de wederopstanding der doden*. Met dat 'mogen komen' bedoelt Paulus: je komt steeds dichterbij. En als je nu vers 10 er direct bijleest, dat Paulus zegt dat je, al stervende aan je eigen ik, steeds dichterbij de wederopstanding der doden komt. Paulus sterft aan zichzelf en hij weet: Christus is steeds dichterbij. En Paulus weet dat de dag dat hij verlost zal worden van het lichaam dezes doods, verlost zal zijn van zijn zonde, van zijn ongerechtigheid. Die strijd waar Paulus over schrijft in Romeinen 7: *Want ik weet, dat in mij, dat is, in mijn vlees, geen goed woont. Want het willen is wel bij mij, maar het goede te doen, dat vind ik niet. Want het goede, dat ik wil, doe ik niet, maar het kwade, dat ik niet wil, dat doe ik. Indien ik nu hetgeen doe, dat ik niet wil, zo doe ik nu hetzelfde niet meer, maar de zonde, die in mij woont.*

O, om dan altijd het goede te doen, niet meer het kwade. Het willen is wel bij mij, maar het goede te doen, dat doe ik niet. Het goede dat ik wil, dat doe ik niet. Het kwade dat ik niet wil, dat doe ik. Maar dat is dan voorbij, je bent verlost van je eigen ik. Heb jij nu heimwee? Moe van jezelf, moe

van de wereld, moe van de zonde, en dat je verlangt naar het goede van Christus? Ja, maar Paulus twijfelt toch, of lees ik het nu verkeerd? *Of ik enigszins moge komen*. Ja, dat lees je verkeerd. Hij weet het zeker. Die woorden geven juist die volkomen zekerheid aan. Waar Paulus het nu zo zegt, dan ziet hij alle lijden en de gebrokenheid onderweg. En hij weet: als ik in eigen kracht opsta, zal het niet lukken. Hij wordt meer en meer afhankelijk van de Heere: Heere, U kan het doen. Heere, U wil het doen. Heere, U zal het doen. En alleen door Uw kracht zal ik ingaan en de kroon des levens uit Uw handen ontvangen.

Ziet u dat het dan niet meer over Paulus gaat, maar dan gaat het over Gods eer? Dat heeft Paulus nu op het oog. Want hij weet: in dat lege graf ligt de opening tot de hemel. En als zijn lichaam, als Paulus' lichaam in het graf wordt gelegd, dan weet hij: Christus zal over dat lichaam waken. Want Hij zal uiteindelijk ook mijn lichaam uit het stof doen verrijzen. En dat geldt ieder die de kracht van Zijn opstanding hebben leren kennen. Hier nog gebrokenheid, hier nog tegenslagen. Maar wie op de opgestane Levensvorst Jezus Christus mag zien, die zal dan ook eenmaal God Drie-enig dienen met alle lof en eer.

Gemeente, nogmaals, verlangen we ernaar? Dat houdt Pasen ons toch voor. Dat Pasen het ons voorhoudt: het is mogelijk om Zijn voetstappen te drukken! En dat God wil dragen en verdragen. Ik moest denken in de voorbereiding aan een kind dat heel lang heeft gelopen. En dan begint het moe te worden. En dan voel je het al, dan gaat het wat piepen. En dan op een gegeven moment komen de tranen: ik ben zo moe. En dan zie je die handjes al omhoog gaan, want dan wil dat kind gedragen worden. Wat doet papa of mama dan? Mama pakt dat kind op en drukt het aan haar hart. En papa pakt dat kind en zet het ook nog op zijn schouders. Is dat niet wat Paulus hier nu ons voorhoudt? Dat God wil dragen als je niet meer verder kan. Dat God wil verdragen, zo iemand als u, als jij en als ik. En dwars doorheen geeft het een verlangen, het heerlijke uitzien naar de volmaaktheid: *Mijn ziel verlangt naar God, mijn ziel dorst naar den HEERE. God des levens, ach, wanneer zal ik naderen voor Uw ogen, en zal ik in Uw huis Uw Naam eeuwig, eeuwig verhogen?*

Amen.